

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 388/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BOGYA, s. r. o.**, Žižkova 19, Košice, IČO 46 515 739, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Lukáš Mojsey s.r.o., Žižkova 19, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/27/2023 z 30. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. apríla 2025 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím najvyššieho súdu namietaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobkyne je stranou sporu proti žalovanej Lesy mesta Spišská Nová Ves s.r.o., Novoveská cesta 28, Spišská Nová Ves, IČO 31 666 205 (ďalej len „žalovaná“), o splnenie záväzku vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 13Cb/14/2019 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Cob/89/2020.

3. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom sp. zn. 15Cb/89/2009 z 30. marca 2010 rozhodol tak, že uložil žalovanej povinnosť dodať sťažovateľke tovar podľa dodatku č. 4, bodu 4 z 1. mája 2009 ku kúpnej zmluve č. LM 1/2009 z 9. januára 2009 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť jej úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 5. mája 2009 až do splnenia záväzku a nahradiť trovy konania vo výške 456,10 eur.

4. Na odvolanie žalovanej krajský súd rozsudkom č. k. 3Cob/117/2010-80 z 31. januára 2011 rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí prvý rozsudok) vo veci samej ako vecne správny potvrdil, zrušil ho vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť sťažovateľke úroky z omeškania vo výške 5 % od 5. mája 2009 až do splatenia záväzku, ako aj výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.
5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Obdo/36/2011 z 30. novembra 2012 na základe dovolania podaného žalovanou rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom potvrdzujúcom výroku, ako aj rozsudok okresného súdu sp. zn. 15Cb/80/2009 z 30. marca 2010 vo veci samej zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.
6. Po vrátení veci dovolacím súdom súd prvej inštancie žalobe v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 15Cb/89/2009 z 5. februára 2016 vyhovel.
7. Na základe odvolania žalovanej krajský súd rozsudkom sp. zn. 3Cob/85/2016 z 31. januára 2017 rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí druhý rozsudok) potvrdil ako vecne správny.
8. Na dovolanie žalovanej najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Obdo/33/2017 z 29. novembra 2018 rozhodnutia súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.
9. Po vrátení veci dovolacím súdom súd prvej inštancie v poradí tretím rozsudkom sp. zn. 13Cb/14/2019 z 28. januára 2020 žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanej priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sťažovateľka nie je v konaní aktívne legitimovaná. Konštatoval, že zmluvy o postúpení pohľadávok sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, keďže boli urobené v rozpore s dohodou bez predchádzajúceho písomného súhlasu.
11. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že žalobcom má byť spoločnosť BOMAR SLOVAKIA, s.r.o., ako pôvodný žalobca (keďže zmluvy o postúpení pohľadávok sú absolútne neplatné). Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol a nezaoberal sa ďalšími námietkami strán vo vzťahu k meritu veci.
12. Krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 3Cob/89/2020 z 30. novembra 2022 na základe odvolania sťažovateľky rozsudok okresného súdu sp. zn. 13Cb/14/2019 z 28. januára 2020 v znení opravného uznesenia ako vecne správny potvrdil (II. výrok rozsudku odvolacieho súdu).
13. Odvolací súd vo vzťahu k uzneseniu sp. zn. 3Cob/89/2020 z 18. septembra 2020, ktorým návrhu sťažovateľky, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť BOGYA, s. r. o., a na jej miesto vstúpila spoločnosť BOMAR SLOVAKIA, s.r.o. „v konkurze“, Tušická Nová Ves 182, IČO 36 486 671, nevyhovel, zdôrazniac dôvod nevyhovenia spočívajúci v okolnosti, že dohoda o urovaní nie je právnou skutočnosťou, na základe ktorej je možné vyhovieť návrhu na zmenu strany sporu.
14. Proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento potvrdil zamietnutie žaloby a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý a tretí výrok), podala sťažovateľka dovolanie.
15. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Obdo/27/2023 z 30. decembra 2024 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu odmietol.

II. Argumentácia sťažovateľky

16. Podstatou argumentácie sťažovateľky je arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Podľa sťažovateľky súd prvej inštancie spoločne s odvolacím súdom porušili svoju kasačnú viazanosť rozhodnutím nadriadeného súdu. Najvyšší súd v zmysle zrušujúceho uznesenia poukazoval predovšetkým na procesné pochybenia súdov v konaní, ako aj neurčitosti výrokov o uložení povinnosti, ktoré boli neurčité a nepreskúmateľné. V zrušujúcom uznesení nebola spochybnená aktívna vecná legitímácia sťažovateľky v postavení žalobkyne, pričom zrušujúce uznesenie smerovalo k odstráneniu pochybení a zároveň vydaniu preskúmateľného a vykonateľného rozhodnutia. Súd prvej inštancie a odvolací súd takýmto postupom porušili legitímne očakávania sťažovateľky, že v ďalšom konaní budú postupovať v súlade s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu.

18. Sťažovateľka ďalej namieta, že na podklade dohody o urovnaní z 18. mája 2020 uzatvorenej medzi spoločnosťou BOMAR SLOVAKIA, s.r.o. v konkurze, a [REDAKOVANÉ] nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv a povinností, o ktorých sa v predmetnom konaní koná. Z tohto dôvodu bol podaný 14. augusta 2020 návrh na zmenu žalobcu. Odvolací súd tomuto návrhu uznesením č. k. 3Cob/89/2020-477 z 18. septembra 2020 nevyhovел a odôvodnil ho tým, že zastáva názor, že uvedená dohoda o urovnaní z 18. mája 2020 nespôsobuje základnú právnu skutočnosť podľa § 80 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zároveň že sťažovateľka ako žalobkyňa nepredložila dostatočné dôkazy, ktoré by to potvrdzovali.

19. Napadnuté uznesenie podľa názoru sťažovateľky neposkytuje žiadne vysvetlenie, prečo právny úkon označený ako dohoda o urovnaní nie je dostatočným podkladom na zmenu na strane žalobcu. Podľa sťažovateľky sa možno len domnievať, že návrhu na zmenu strany sporu nebolo vyhovené len preto, lebo dohoda o urovnaní nie je typickým právnym úkonom, s ktorým sa prechod práv a povinností medzi subjektmi práva spája. Podľa sťažovateľky z obsahu dohody o urovnaní výslovne vyplýva, že práva a povinnosti zo zrušených zmlúv o postúpení pohľadávky prešli späť na pôvodného žalobcu BOMAR SLOVAKIA, s.r.o. v konkurze.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené jej označené

práva. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu ústavne neudržateľného riešenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

22. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

23. K vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

24. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

25. Sťažovateľka v rámci dovolania uplatňovala dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

26. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka založila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP na tvrdení, že súd prvej inštancie a odvolací súd porušili kasačnú viazanosť rozhodnutím najvyššieho súdu. Sťažovateľke nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie a odvolací súd zmenili názor v otázke posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Sťažovateľka považuje rozhodnutia konajúcich súdov za prekvapivé, keďže sa domnievala, že súd považuje jej aktívnu legitímáciu za preukázanú. Podľa sťažovateľky konajúce súdy nevysvetlili hodnotenie dôkazov, na ktorých založili svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Sťažovateľka namietala nepreskúmateľnosť uznesenia súdu prvej inštancie z 18. septembra 2020, tvrdiac, že sa nevyjadril k dôvodom nevyhovenia jej návrhu na zmenu strany sporu. Ďalej sťažovateľka namietala, že odvolací súd nekonal o druhom návrhu na zmenu žalobcu.

27. Najvyšší súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa tvrdenia o porušení kasačnej viazanosti rozhodnutím najvyššieho súdu uviedol, že najvyšší súd sa vo svojom zrušujúcom uznesení z 29. novembra 2018 otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nevenoval a vo vzťahu k tejto okolnosti ani nevyslovoval žiadny právny názor. Najvyšší súd neskúmal hmotnoprávne námietky z už uvedeného dôvodu, ktoré sa (okrem iného) týkali aj otázky posudzovania vecnej legitímácie účastníkov konania. Dovolací súd bol toho názoru, že v danej veci nevznikla povinnosť súdov nižších inštancií rešpektovať záväzný právny názor najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorý k predmetnej otázke nevyslovil, keďže sa jej skúmaniu ani nevenoval (bod 40 odôvodnenia).

28. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, najvyšší súd uviedol, že počas súdneho konania došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Z obsahu kúpnej zmluvy súd považoval za preukázané, že zmluvné strany sa dohodli na zákaze postúpenia pohľadávky bez predchádzajúceho písomného súhlasu druhej strany. Z dôvodu, že sťažovateľka v konaní nepreukázala súhlas žalovanej s postúpením pohľadávky, súd konštatoval uzavretie zmlúv o postúpení pohľadávky v rozpore s dohodou

podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka a táto okolnosť mala za následok absolútnu neplatnosť právnych úkonov podľa § 39 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho sťažovateľka nemá aktívnu vecnú legitimáciu, pretože jej nepatrí hmotné právo. Prvoinštančný súd poukázal na skutočnosť, že nedostatok aktívnej vecnej legitimácie v konaní žalovaný namietol, preto sa ňou musel zaoberať, a zároveň že pre uvedený záver sa ostatnými námietkami sporových strán nezaoberal a neskúmal ich, keďže pre rozhodnutie vo veci bola relevantná otázka posúdenia vecnej legitimácie žalobcu (body 43 a 45 odôvodnenia).

29. V súvislosti s dovolacími námietkami sťažovateľky ďalej najvyšší súd uviedol, že odvolací súd vysvetlil dôvod, pre ktorý uznesením č. k. 3Cob/89/2020-477 z 18. septembra 2020 nevyhovel návrhu na zmenu žalobcu podľa § 80 CSP a pre ktorý nerozhodoval o opakovanom návrhu sťažovateľky na zmenu strany sporu (body 14 až 14.2 napadnutého rozsudku odvolacieho súdu), a vysvetlil, že nedošlo k porušeniu procesných predpisov, keď súd prvej inštancie na základe návrhu žalobcu zmenu jeho osoby uznesením z 24. júna 2013 (t. j. v čase, keď súd disponoval kúpnu zmluvou) pripustil a následne žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zamietol. Zdôraznil, že predpokladom vyhovieť návrhu podľa § 80 CSP sú preukázané formálne podmienky (existencia právnej skutočnosti, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv, ďalej návrh žalobcu a súhlas toho, kto má na miesto žalobcu do konania vstúpiť). Naopak, tým, či tvrdené právo existuje a či na nového žalobcu skutočne aj prešlo, sa súd zaoberá až v rozhodnutí vo veci samej, nie pri skúmaní procesného nástupníctva (bod 45 odôvodnenia).

30. Najvyšší súd v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP uzavrel, že podmienka prípustnosti dovolania nebola splnená, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

31. Ústavný súd v tejto súvislosti konštantne judikuje, že § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť dovolania (a v prípade naplnenia tohto dôvodu zároveň aj jeho dôvodnosť) v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti). Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

32. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

33. Pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a to v súlade so svojim ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

34. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutia ústavne konformným spôsobom, t. j. dostatočne a relevantne, umožňujúc pochopiť spôsob, akým dospel k svojmu záveru. Odvolací súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco odôvodnil, prečo nebolo možné žalobe sťažovateľky vyhovieť.

35. Ústavný súd konštatuje, že nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii, keďže po oboznámení sa s rozhodnutím odvolacieho súdu podľa názoru ústavného súdu jeho meritórne rozhodnutie je odôvodnené ústavne konformným spôsobom. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd reagoval na námietky sťažovateľky relevantným spôsobom a sťažovateľke podrobne vysvetlil, že jej žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane sťažovateľky v postavení žalobkyne. Rozhodnutie odvolacieho súdu (body 14 až 18 odôvodnenia rozsudku krajského súdu) je dostatočne odôvodnené, uvedené rozhodnutie spĺňa všetky náležitosti po stránke formálnej aj materiálnej. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

36. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala postup odvolacieho súdu spočívajúci v nevyhovení návrhu na zmenu žalobcu podľa § 80 CSP.

37. Najvyšší súd v súvislosti s týmito námietkami sťažovateľky poukázal na to, že uznesenie odvolacieho súdu č. k. 3Cob/89/2020-477 z 18. septembra 2020, ktorým odvolací súd nevyhovел návrhu, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť BOGYA, s. r. o., a na jej miesto vstúpila spoločnosť BOMAR SLOVAKIA, s.r.o. v konkurze, bolo sťažovateľke doručené prostredníctvom jej právneho zástupcu 12. októbra 2020 a správkyni konkurznej podstaty spoločnosti BOMAR SLOVAKIA, s.r.o. v konkurze, bolo doručené 6. októbra 2020. Lehota na podanie dovolania bezpochyby uplynula a nemožno ju suplovať podaním dovolania proti rozhodnutiu vo veci samej. Aj napriek tejto skutočnosti dovolací súd námietku sťažovateľky preskúmal a uviedol, že odvolací súd vysvetlil dôvody nevyhovujúceho uznesenia v bodoch 2, 3 a 7 predmetného uznesenia. Odvolací súd nekonal o opakovanom návrhu sťažovateľky na zmenu strany sporu z dôvodu, že bol podaný na základe rovnakej právnej skutočnosti – dohody o urovaní, kde už bolo odvolacím súdom skôr právoplatne rozhodnuté uznesením č. k. 3Cob/89/2020-477 z 18. septembra 2020, a pokiaľ ide o návrh spoločnosti BOMAR SLOVAKIA, s.r.o., na zmenu strany sporu, podľa § 80 CSP jej takéto procesné oprávnenie (podať návrh na zmenu strany sporu) neprislúcha (body 58 a 59 odôvodnenia).

38. Najvyšší súd uzavrel, že nie je daná prípustnosť dovolania sťažovateľky ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

39. Ústavný súd v súvislosti s námietkami vznesenými sťažovateľkou uvádza, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ani v tejto časti nie je arbitrárne a už citované závery najvyššieho súdu súvisiace s posúdením otázky aktívnej vecnej legitímácie na strane sťažovateľky v danej právnej veci považuje za ústavne udržateľné. Ústavný súd pritom poukazuje na skutočnosť, že z dôvodu tohto nedostatku nebolo potrebné, aby sa najvyšší súd vyjadroval k ďalším argumentom sťažovateľky. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalobe sťažovateľky nebolo možné vyhovieť a závery vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

40. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

41. Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľke v konaní pred všeobecnými súdmi nebolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. V konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľka vôbec neuviedla žiadne nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by nemohla uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti sa v podstate zhoduje s námietkami prednesenými v konaní pred všeobecnými súdmi, či už v rámci podaného odvolania, alebo dovolania, a nemôže viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľky.

42. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľky v ústavnoprávnej rovine.

43. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

44. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je potrebné odmietnuť, pričom dostatočne vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením označených práv sťažovateľky.

45. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť

v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

46. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil porušenie označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Závery, ku ktorým najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

47. Keďže ústavný súd nezistil porušenie označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd zasahoval, pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

48. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu